

Lajos Mariann

SZEMPILLÁD ROJTJA

Szempillád rojtja lebocsátva.
Szép lettél újra, nem okos
tudós, ideges, görnyedt hát,
keményre edzett szellem és test,
lettél göndörödő szempilla,
látó szemedre rábocsátott,
lettél szépséges, hosszupillás
tündérke, mint gyermekkorodban,
visszaszépültél, de ilyen
némán fekvő sohasem voltál,
ilyen tompa és indolens,
ilyen semmiért nem haragvó,
ilyen már semmiért se lelkes,
ilyen már semmit sem tevő,
ilyen csak sűrű, barna, göndör
pillát a szemre ráeresztett

Thomas Bernhard

AZ OLASZ

Töredék

Nádori Lídia fordítása

A vacsora után fel-alá járkáltam az olasszal a kerti lak előtt. Sokra vitte, mondta, a háború utáni Firenze és családjának kihalása, úgy ítéli meg, gazdaggá tette. Még a dél előtt folyamán tizennégy üzletet sorolt fel, amelyek a tulajdonában vannak, két gazdaság, két malom, egy konzervgyár, valamennyi Toszkánában, egy firenzei ház, egy kis birtok, „kunyó Silvaplane fölött, a magány óráira”. Mindabban, amit elmondott, egyre sűrűbben tért vissza az, hogy „Fiesole”. Ecsetelte, miközben a nyitott kerti lakból, amelyben apám kiterített testét, ahogy most észrevettem, nővéreim túl magasra ravatalozták, áradt a rettegett és alkalmasint halált hozó levegő, a körülményeit, az üzletről vallott nézeteit, míg én gondolatban még mindig Kientallal és Zimmerwalddal, valamint Karl Liebknecht hatásával voltam elfoglalva. Egyre a munkámra gondoltam, elsősorban a heidelbergi programra. Udvariasságból, hogy meg ne sértsem az olaszt, azt